

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ἐπὶ τοῦ Ἑκατομυρίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χέρῳ ἡμῶν ὑπεροσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΗΛΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἑκαστον λεπτὰ 25
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ		
Ἐτησίᾳ 20, 10.—	Ἐτησίᾳ 20, 12.50	ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΘΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδερσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον
Ἐξήμηνος 5, 60	Ἐξήμηνος 6, 50		
Τριμήνηος 3.—	Τριμήνηος 3, 50	Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαρτίου 1918	Ἔτος 40όν.—Ἀριθ. 17
Ἄ συνδραμαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			
Περίοδος Β'—Τόμος 25ος			

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστορήμα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ἀντικρὸν στήν Τερψιθέα, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Σιαγόδος ὡς τὸ Ἀητονόχι, ὁ ὄριζον διεγράφετο καθαρώτατα καὶ ἡ θάλασσα, γαληνίαια, ἐμοίαζε σὰ λίμνη. Ἡ μηχανὴ τοποθετήθηκα εἰς ἐν' ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς σάλας, ἡ φωτογραφία ἔγινε καὶ ὕστερα ὁ Χάρμπερτ κῆρε τὴν πλάκα καὶ πῆγε νὰ κάμη τὴν «εὐρανόσει» μὲ τὰ «ὕγρα» ποῦ εἶχε φυλαγμένα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ἀλλὰ ὅταν ξαναγύρισε σὸ εὖρος καὶ ἐκτίταξε καλὰ τὴν πλάκα ἐκεῖνη, εἶδε ἓνα μικρὸ σημαδάκι, σχεδὸν ἀνεπαίσθητο, ποῦ ἔστριζε τὸν θαλάσσιον ὄριζοντα. Ἐδοκίμασε νὰ τὸ ἐξαλείψῃ μὲ δεύτερο πλύσιμο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατέρωθισε.

«Θὰ εἶνε ἐλάττωμα τοῦ γυαλιοῦ», συλλογίσθηκε.

Καὶ τότε τοῦ ἤλθε ἡ περίεργεια νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐλάττωμα ἐκεῖνο μ' ἓνα ἰσχυρὸ φακὸ, ποῦ τὸν ἐβγάλε ἀπ' ἓνα κιάλι.

Ἀλλὰ μόλις ἐκτίταξε, ἄρισε μιὰ φωνὴ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια ἡ πλάκα.

Ἐπρεξε ἀμέσως στήν κάμαρα τοῦ Κύρου Σμιθ καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν πλάκα καὶ τὸν φακὸ, δείχνωντας τὸ σημαδάκι ἐκεῖνο.

Ὁ Κύρος Σμιθ τὸ ἐκτίταξε μὲ προσοχή. «Κι' ἔπειτα ἄρπαξε τὸ κιάλι του καὶ ὄρμησε στὸ παράθυρο.

Τὸ κιάλι, ἀφοῦ διέτρεξε σιγά-σιγά τὸν ὄριζοντα, ἔσταμάτησε τέλος στὸ ὑποκτὸ σημάδι.

Ἀμέσως ὁ Κύρος Σμιθ τὰ κατέβασε ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ἐπέφερε μιὰ μόνη λέξι:

— Πλοῖο!

Πραγματικῶς, ἓνα πλοῖο ἐφαίνετο μπροστὰ στὴ νῆσο Λίγκολν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(*) Ἰδὲ εἰκόνα, σελ. 117.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Τὸ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΙΓΚΟΛΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Χαμὸς ἢ σωτηρία; — Ὁ ἄγγελος προσκίλεται. — Σπουδαία συνέτησις. — Δὲν εἶνε ὁ Ἀούργαν! — Ὑποκτὸ πλοῖο. — Τὶ πρόκειται νὰ κάμουν. — Τὸ πλοῖο πλησιάζει. — Μία κωνοκί. — Τὸ πλοῖο ἀράζει. — Ἡ νύκτα.

Δυσκόμισα τώρα χρόνια, ἀφότου οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀεριστάτου ἔπεσαν στὴ νῆσο

Λίγκολν, δὲν εἶχαν καμμιά ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μία φορὰ μόνον ὁ ρεπόρτερ δοκίμασε νὰ ἐπικοινωνήσῃ, ἐμπιστευόμενος εἰς ἓνα κοιλὶ τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο ποῦ περιεῖχε ὅλη τους τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ ἐλπίζουσαν νὰ ἐπιβάρῃ, ὅτι θὰ ἔφθανε ποτὲ σὲ χέρια ἀνθρώπου. Ἀργότερα ἤλθε, ὅπως γνωρίζουμε, νὰ προστεθῇ στὰ μέλη τῆς ἀποικίας καὶ ὁ Ἄυρτων. Καὶ νὰ σήμερα, — 17 Ὀκτωβρίου, — καὶ ἄλλοι ἀνθρωποὶ παραυσιάζουνταν ἀπροσδόκητα μπροστὰ στὸ νησί, εἰς ἐκεῖνη τὴν ἔρημην πάντα θάλασσα!

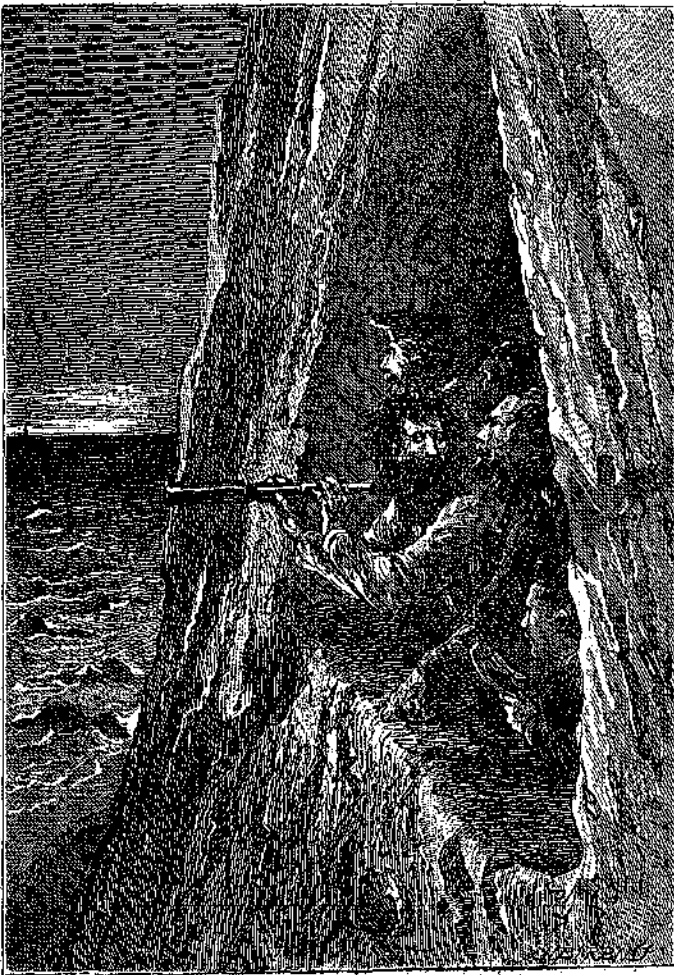
Δὲν μπορούσαν νὰ μπεριβάλλουν. Ἦταν ἐκεῖ ἓνα πλοῖο. Ἀλλὰ θὰ περνοῦσε ἀπὸ μακρὰ ἢ θὰ ἐπλησίαζε γιὰ νὰγκυροβολήσῃ;

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες οἱ ἀποικοὶ θὰ

τὸ ἤξευραν. Ἀμέσως ὁ Κύρος Σμιθ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐβίβασαν τὸν Πέγγροφ, τὸν Γεδεὼν Σπίλεττ καὶ τὸν Νάβ στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ καὶ τοὺς εἶπαν τὰ συμβαίνοντα.

— Οὐρρά! ἐβίβασε ὁ ναύτης, αἶμα κιαλάρησε καὶ αὐτὸς τὸ μαῦρο σημαδάκι εἶνε πλοῖο!

— Ἐρχεται εἰς ἐμᾶς; ρώτησε ὁ Σπίλεττ.

— Ἡ μαύρη σημαία! ἐβίβασε ὁ Ἄυρτων.

—'Αδύνατο να καταλάβω ακόμα! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Μόνο τα κατάρτια του φαίνονται, το σκάφος καθόλου.

—Τι πρέπει να κάμουμε; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

—Να περιμένουμε! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

'Αρκετή ώρα, οι άποικοι στάθηκαν σιωπηλοί, παραδομένοι 'ς όλες της σκέψεις, 'ς όλες της συγκινήσεις, 'ς όλους τους φόβους και 'ς όλες της ελπίδες που τους προξενούσε εκείνο το επεισόδιο, —το σοβαρότερο βέβαια απ' όσα τους συνέβηκαν ως τώρα στο νησί.

Κάθε τόσο, ο Πέγκροφ ξανάκαινε το κιάλι κι' από το παράθυρο εκύτταζε με μεγάλη προσοχή το πλοίο εκείνο, που μάταια τουλάχιστο έεικοι μίλλια. Με κανένα τρόπο οι άποικοι δεν μπορούσαν να του φανερώσουν από τώρα την παρουσία του. Σημιαία δεν θα διακρίνονταν κανονία δεν θάκλυζονταν ούτε φωτιά δεν θά ήταν φρατή.

'Οπωσδήποτε, το νησί με την άψηλή κορυφή του Φραγκλίνου θα τώδλεπαν βέβαια από το πλοίο. 'Αλλά θά επλησίαζε άρα γε νάράξη, να στάθη; Για ποιο λόγο; Μήπως άπλη τύχη, το είχε σπρώξει στα μέρη εκείνα του Ειρηνικού, όπου καμμιά γη δεν εσημαίωσαν οι χάρτες, εκτός από το νησί του Θαδώρα;

Στην ερώτησι αυτή, που καθένας έκανε από μέσα του, δόθηκε άξαφνα μιά απάντησι από τον Χάρμπερτ.

—Μην είναι ο Δ ο υ γ κ α ν; εφώναζε ο μικρός.

Καθόλου άπίθανο, μα την αλήθεια! 'Ενα πλοίο, που θα πήγαινε στη νήσο Θαδώρα, —κι' αν ήταν ο Δ ο υ γ κ α ν, —εκαί θα πήγαινε, για να πάρη τον 'Αυρτων, —μπορούσε να φανη έλκοσι μίλλια μακριά από τη νήσο Λίγκολν, περαστικό.

—Να φωνάξουμε τον 'Αυρτων άμέσως! είπε ο Γεδεών Σπίλεττ. Αυτός μόνον θα μάς πη αν είναι ο Δ ο υ γ κ α ν.

'Ηταν η γκώμη όλων. 'Ο ρεπόρτερ έτρεξε τότε στον τηλεγράφο κι' έστειλε στη στήνη το τηλεγράφημα αυτό:

«'Ελάτε γρήγορα!»

Σε λίγο κτύπησε το κουδούνι.

«'Ερχομαι!» απαντούσε ο 'Αυρτων.

Οι άποικοι εξακολούθησαν στο άναμεταξύ να παρατηρούν το πλοίο.

—'Αν είναι ο Δ ο υ γ κ α ν, είπε ο Χάρμπερτ, ο 'Αυρτων θα τον γνώριση εύκολα, αφού ταξείδεψε μ' αυτόν τόσον καιρό.

—Κι' αν είναι, επρόσθεσε ο Πέγκροφ, φαντασθήτε πόσο θα συγκινηθώ, ο κακόμοιρος!

—'Ο 'Αυρτων τώρα είναι άξιος να ξαναμπη στον Δ ο υ γ κ α ν, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ και μακάρι να είναι το θαλαμηγό του λόρδου Γκλίντλαν, γιατί κάθε άλλο πλοίο θα μου φαίνονταν ύπο-

πτο... Αυτές η θάλασσες δεν έχουν καλή φήμη και πάντα φοβούμαι μην επισκεφθούν το νησί μας τίποτε Μαλαίοι πειρκαταί.

—Θα το υπερκαπιθούμε! εφώναζε ο Χάρμπερτ.

—Βέβαια που θα το υπερασπισθούμε, αποκρίθηκε χαμογελώντας ο μηχανικός, αλλά καλλίτερα να μη βρεθούμε 'ς αυτή την ανάγκη.

—Μιά παρατήρησι, είπε ο Σπίλεττ. 'Η νήσος Λίγκολν είναι άγνωστη στους θαλασσοπόρους, αφού δεν σημειώνεται ούτε στους πιο νέους χάρτες. Δεν νομίζετε λοιπόν, ότι αν ένα πλοίο βρεθώ άξαφνα μπροστα σε μιά άγνωστη γη, θα θελήση, από περιέργεια, μάλλον να την επισκεφθώ παρα να την άποφύγη;

—Βεβαίωτα! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ.

—Κ' εγώ νομίζω, επρόσθεσε ο μηχανικός. Μπορώ μάλιστα να πω, ότι είναι καθήκον κάθε πλοίαρχου να σημειώνη, κ' έπομένως να επισκεπτεται, κάθε γη που άπαντά στο δρόμο του, άσημειωτη ακόμα στο χάρτη, όπως είναι η Λίγκολν.

—'Ας υποθέσουμε λοιπόν, είπε τότε ο Πέγκροφ, ότι το πλοίο αυτό προσεγγίζει κι' άκυροβολεί εκεί, στη μέση του όρμου. Τι θα κάμουμε μετς;

'Η ξαφνική αυτή ερώτησις έμεινε πρώτα χωρίς απάντησι. 'Αλλ' αφού σκέφθηκε λίγο, ο Κύρος Σμιθ αποκρίθηκε με τη συνειθισμένη του γαλήνη:

—Να τι θα κάμουμε, να τι πρέπει να κάμουμε! Θα επικοινωνήσουμε με το πλοίο, θα επιδιώκθουμε και θα φύγουμε από το νησί μας, αφού του κάμουμε κάτοχη εν όνόματι της 'Αμερικανικής Δημοκρατίας. 'Επειτα θα ξαναγορίσουμε, μαζί με όσους θα θελήσουν να μάς ακολουθήσουν, θα το άποικήσουμε οριστικώς και θα προικήσουμε έτσι την πατρίδα μας μ' ένα χρήσιμο ναυτικό σταθμό στο μέρος αυτό του Ειρηνικού.

—'Ουρά! εφώναζε κατενθουσιασμένος ο Πέγκροφ. Να δωρο μιά φορά στην αγαπητή μας πατρίδα. Κι' ο άποικισμός είναι σχεδόν τελειωμένος. 'Εχουμε δώση όνόματα 'ς όλα τα μέρη του νησιού! ύπάρχει ένας λιμένας φυσικός, ένα ύδραγωγείο, για να παίρνουν νερό τα πλοία, δρόμοι, ένας τηλεγράφος, ένα ναυπηγείο, ένα εργοστάσιο! δεν μένει άλλο παρα να σημειωθώ το νησί μας και στο χάρτη!

—Μ' αν μάς το πάρουν όσο θα λείπουμε; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

—Μπα! έκαμε ο ναύτης και δεν μένω εγώ να το φυλάγω; Δεν είναι ρολόι, να μου το κλέψουν από την τσέπη!

Πέρασε μιά ώρα, χωρίς να καταλάβουν αν το πλοίο επλησίαζε ή όχι τη νήσο Λίγκολν. Φαίνονταν τώρα καθαρότερα, αλλά ούτε ο Πέγκροφ δεν μπορούσα να πη τί διεύθυνσι είχε. 'Οπωσδήποτε, ο άερας ήταν εύνοϊκός, η θάλασσα ήσυχη, κι' αν

είχε σκοπό να προσεγγίση, δεν θα δυσκολευόνταν καθόλου.

Στις τέσσερες, —μιά ώρα μετά την πρόσκλησι του, — ο 'Αυρτων έβρασε στο Γρανίτινο Παλάτι και μπήκε στη σάλα, λέγων:

—Κύριοι, στής προσταγές σας!

'Ο Κύρος Σμιθ τον έπιασε από το χέρι και τον έφερε στο παράθυρο.

—'Αυρτων, του είπες, σε παρακαλέσαμε να έλθης, γιατί συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό. Φάνηκε πλοίο.

'Ο 'Αυρτων εχλώμιασε λίγο και μιά στιγμή τα μάτια του θόλωσαν. 'Επειτα βγήκε στο παράθυρο, εκότταξε 'ς έλο τον όρίζοντα, αλλά δεν είδε τίποτα.

—Πάρε αυτό το κιάλι, του είπες τότε ο Σπίλεττ, και κύτταξε καλά, γιατί μπορεί να είναι ο Δ ο υ γ κ α ν, που θάρχουνταν να σε πάρη...

—'Ο Δ ο υ γ κ α ν... ψιθύρισε ο 'Αυρτων. 'Από τώρα;

—'Από τώρα... Δώδεκα λοιπόν χρόνια άπομονώσεως, 'ς ένα έρημονησι, δεν του φαίνονταν άρετη τιμωρία; Δεν θεωρούσε τον έαυτό του εξαγλισμένο ούτε ύστερ' από τόσα μαρτύρια;...

—'Οχι, είπες, όχι, δεν μπορεί να είναι ο Δ ο υ γ κ α ν!

—Μα κύτταξε, 'Αυρτων! του είπες ο μηχανικός. Πρέπει να ξέρουμε και μετς, για να πάρουμε τα μέτρα μας.

'Ο 'Αυρτων πήρε το κιάλι και το έβαλε στο σημείο που του έδειξαν. Πολύ ην ώρα το κύτταξε άκίνητος, χωρίς να προσέρη λέξι. 'Επειτα είπες:

—'Αλήθεια, πλοίο είναι...(*) δεν πιστεύω όμως να είναι ο Δ ο υ γ κ α ν!

—Γιατί; ρώτησε ο Σπίλεττ.

—Γιατί ο Δ ο υ γ κ α ν είναι άτμόπλοιο, ενώ εγώ δεν βλέπω ούτε έχνος καπνού πουθενά.

—Μα μπορεί να ταξείδευη τώρα μόνον με τα πανιά, παρατήρησε ο Πέγκροφ. 'Αφού έχη πρίμα τον καιρό, κάνει πρόνιμα να οικονομη το κάρβουνο του στής έρημιές που βρίσκεται.

—Μπορεί, αποκρίθηκε ο 'Αυρτων. 'Ας περιμένουμε ακόμα να πλησιάση...

Τραβήχθηκε σε μιά άκρη της σάλας κι' εκάθησε καί σιωπηλός. Οι άποικοι εξακολούθησαν να συζητούν για το άγνωστο πλοίο, —άλλα ο 'Αυρτων δεν λάβαινε μέρος στη συζήτησι.

'Η συγκίνησι τους ήταν τόση, ώστε δεν μπορούσαν πια να εργασθούν. 'Ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Πέγκροφ, άνήσυχτοι, νευρικοί, τριγύριζαν άπίνω, κάτω. 'Ο Χάρμπερτ αισθάνετο μάλλον περιέργεια. Μόνον ο Ναβ διανηρούσε την άπαθεία του. 'Όσο για τον μηχανικό, αυτός ήταν βυθισμένος στής σκέψεις του και κατάβαθα, μάλλον φοβούνταν παρά επιθυμούσε τη προσέγγισι εκείνου του πλοίου...

(*) 'Ετε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 125.

'Εν τωσούτω, το πλοίο προχωρούσε. Με το τηλεσκόπιο φαίνονταν τώρα καλά. Δεν έμοιαζε με τα π ρ α ο εκείνα, που μεταχειρίζονται συνήθως οι Μαλαίοι πειραταί. 'Ο Πέγκροφ, αφού το εξέτασε πολύ προσεκτικά, είπε πως ήταν Ιστιοφόρο, β ρ ι κ ι, και πως δεν διευθύνονταν ακόμα προς το νησί. Θα περνούσε απέξω. 'Σ αυτό εσημείωνσε κι' ο 'Αυρτων.

'Αλλ' αν εξακολούθησε τον ίδιο δρόμο, θα χάνονταν σε λίγο πίσω απ' το 'Αιτονόχι και, για να το βλέπουν, έπρεπε νάνκηθούν στα ύψώματα του όρμου Ουάσιγχαντ, κοντά στο Πόρτο-Μπαλόνι. Πολύ δυσάρεστο αυτό, γιατί η ώρα ήταν τώρα πέντε, σε λίγο θα βράδυνε και στ' σκοτάδι κάθε παρατήρησι θάταν δύσκολη.

—Τι θα κάμουμε, άμα νυκτώση; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ. Θανάψουμε κανένα φως στην άκτι, για να δηλώσουμε την παρουσία μας;

'Ηταν πολύ σοβαρό το ζήτημα! αλλά, όσους διαταγούς κι' αν είχε μέσα του, ο μηχανικός αποκρίθηκε ναί. Τη νύκτα, το πλοίο μπορεί να φευγε για πάντα! κι' αν έφευγε το πλοίο αυτό, θα ξαναπαίνονταν ποτέ άλλο στα νερά της νήσου Λίγκολν; Και δεν θάχαναν έτσι τη μόνη τους ελπίδα;

—Ναί, είπε ο Κύρος Σμιθ, ότι κι' αν είναι αυτό το πλοίο, πρέπει να μάθη ότι το νησί κατοικείται.

(*'Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπητοί μου, ΕΡΑ γλυκειά! μέρα λαμπρή, μέρα χαριτωμένη! — όσες φορές έψι σου στην 'Εκκλησία προβάλη, πάντα με δάφνη ελευθερηθά την ιδής σπαρμένη! 'Ετσι τελειώνω: Ένα ώρα σονέττο του κερκυραίου ποιητή Γεωργίου Μαρτινέλλη στην 25η Μαρτίου. Είναι παλιό, αλλά πάντα σε σήμερα, θυμούμαι το προφητικό του αυτό τέλος. Ναί! 'Η 'Ελευθερία, που γύρισε το 1821, δεν θα ξαναφύγη πιά από την 'Ελλάδα. Στους αιώνες των αιώνων, όποτε θα ξαναγορίξη το μεγάλο διπλογύρι, πάντα θα βρισκω την ελληνική 'Εκκλησία στολισμένη μ' ελευθερη δάφνη. 'Αλλά σε άγων δεν επεράνθη, όπως είχε άλλος, πιο παλιός ποιητής. 'Αρχισε την ήμερα, τη λαμπρή και τη γλυ-

κειά, που ο Γερμανός σήκωσε τη Σημαία κι' οι έπλαρηγοί έκαμαν τον έθνοσωτήριο έρχο, —κι' εξακολούθησε κι' εξακολουθαί. Στο διάστημα του αιώνα που πέρασε, το μικρό έλευθερο κομμάτι της 'Ελληνικής Πατρίδας έετραπλάσιασθηκε. Το 1881 προστέθηκε στο Βασίλειο η Θεσσαλία και μέρος της 'Ηπειρου. Το 1913 μεγάλωσε με τη Μακεδονία, με το υπόλοιπο της 'Ηπειρου και με τα Νησιά. 'Η Μεγάλη 'Ιδέα πλησιάζει να πραγματοποιηθώ. Λίγο ακόμα και η 'Ελλάδα άγκαλιάζει όλα της τα παιδια έλευθερα και γίνεται μεγάλη, όπως ήταν πριν περάσουν οι Τούρκοι στην Ευρώπη.

Προχθές εδιάβαξα το βιβλίο «Περίγησι στην 'Ανατολή» ενός σοφού και φιλέλληνα Γάλλου, του 'Ιωσήφ Ρεϊνάχ. Κι' ίδου τι βρήκα σε μιά σελίδα: «'Υστερ' από δυό-τρεις αιώνες, αφού πραγματοποιηθώ η Μεγάλη 'Ιδέα κι' ο θριαμβος θα δώση στους 'Ελληνας άνεσι και πλοΰτο, αυτοί θα χαρίσουν και καλή στην Ευρώπη άριστουργήματα και θα δροσίουν τα φρυγμένα χείλη των εγγώνων μας 'ς τα δαυγητά ματα ποιήσεως αληθινής. 'Αδιστακτα πιστεύω, ότι θαναλήση μιά μέρα ο λαός του Φειδία και του Σοφοκλή, αφού ποτέ δεν έχάθηκε ο λαός του 'Αριστοφάνη...» 'Ακούτε λοιπόν τι περιμένουν από τη νέα 'Ελλάδα οι Εύρωπαιοι; Να τους ξαναρωτίση και να τους ξαναδροσίση με την ποιησι της, με την τέχνη της, όπως η παλιά. Κι' αυτό είναι το λαμπρό μέλλον, αυτός είναι ο μεγάλος προορισμός του μικρού αυτού Βασιλείου της 'Ανατολής.

Και λέγω «μικρό», γιατί μικρό θα είναι κι' αφού μεγαλώση. Ποτέ βέβαια η 'Ελλάδα μας δεν θα μπορέση νάχη την έκτασι και τα εκατομμύρια του πληθυσμού μιάς Ρωσίας π: χ: ή μιάς 'Αγγλίας με της άποικίες της. Και ποτέ βέβαια δεν θα μπορέση νάχη την ύλη κ' η δύναμη των κολοσσών, των γιγάντων, των μεγάλων Κρατών του κόσμου. 'Η ή θ ι κ ή έμως δύναμη είναι άλλο πράγμα, κι' αυτήν βεβαίωτα θα μπορέση να την άποκτήση! 'Ο μικρός αυτός λαός, τα δέκα ή δωδεκα εκατομμύρια των 'Ελλήνων που ζούν σήμερα, είναι φυλή μεγάλη. Γιατί έχει την ωραιότερη πατρίδα του κόσμου, τους πιο θαυμαστούς προγόνους, την πιο ένδοξη ιστορία και την πιο ευγενική παράδοσι. Κι' όταν θα ελευθερωθώ έλο του το έδαφος, για να μπορη να ζη 'ς αυτό με άνεσι και πλοΰτο, όπως λέγει κι' ο Ρεϊνάχ, τότε θα επιδωθώ ολόφυχα στα ειορηικά έργα του προορισμού του και θα χάριση στην Ευρώπη, όχι καινούργια έπλα καταστροφής, θανάτου, αλλά καινούργια άριστουργήματα τέχνης, ποιήσεως, ζωής, άθανασίας!

'Ετσι μόνο θα γίνη αληθινά μ ε γ α λ η ή μικρή μας 'Ελλάδα. Κι' έχι ύστερ' από δυό-τρεις αιώνες, άλλ' από πολύ λιγώτερα... 'Ο Ρεϊνάχ, γράφωντας στα 1879, δεν μπορούσε να προαντιύση ότι η 'Ελληνική Μεγάλη 'Ιδέα θα πραγματοποιήνταν τόσο πιο γρήγορα. Κι' άμα πραγματοποιηθώ η εθνική άποκατάστασι ενός λαού, τάλλα είναι εύκολα, —όταν ο λαός αυτός είναι ο 'Ελληνικός. 'Αφού και σήμερα ακόμη έχει σοφούς, έπιστήμονες, καλλιτέχνες και λογοτέχνες, που θα τιμούσαν κάθε Κράτος, φαντάζεται κανείς τι μπορεί νάχη ύστερ' από πενήντα ή εκατό χρόνια! «'Ο λαός του Φειδία και του Σοφοκλή θα ξαναζήση». 'Αλλά τα τωρινά μας βλέπουν οι ξένοι, για να προφητεύουν με τόση πεποίθησι τα μέλλοντα. Κι' αυτή την πεποίθησι πρέπει να την έχουμε προάντων έμεις οι ίδιοι. Πρέπει να ξέρουμε καλά, ότι μιά μέρα θα ξαναρωτίσουμε, θα «ξαναδροσίουμε» τον κόσμο. Και 'ς αυτό να ποδοβλέπουν, να τείνουν όλες μας η προσπάθειες. Ζωή όσο γίνεται πιο πνευματική. Καλλιέργεια του 'Ωραίου και του 'Αληθινού, αγάπη στην 'Επιστήμη, στην Τέχνη, στην Ποίησι, ύποστηρίξι και βοήθεια απ' όλους μας στους 'Εργάτες τους, δόξα και τιμή...

Έέτοιό βλέπω πάντα το μέλλον της 'Ελλάδας: Με το Πνεύμά της θα κατακτήση άλλη μιά φορά τον κόσμο. Και τότε έλος ο κόσμος θα γιορτάξη μαζί της την 25η Μαρτίου, τη γλυκειά και χαριτωμένη μέρα, την αύγη της 'Ελληνικής 'Ελευθερίας, που ξαναγόρισε το σωτήριο 1821 στην Πατρίδα της, για να ξαναγορίση μαζί της κι' ο χορός των 'Ελληνίδων Μουσών...

Σεσ άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΠΙΝΑΚΙ ΚΑΙ ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

—Τι στο καικί σου κούβεσαι; Το σπινό έσύ φοβεταί; —Με μήτη μήπως, μάτια μου, Σκλήρη και σύ δεν είσαι;

ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ

Νά όσεσ πώ και κατιτί; Ποντικαί με γατί Τόσο... εταίριαζαν, παιγνίδια Που όλη νύχτα παίζον ίδια. Κι' όρκο άγάπης τέλος κάνον: Χωριστά να μην πεθάνουν! Μά σαν έγινε μιά γάτα Το γατάκι σπιδομάτα, Του φωνάζει: «Ποντικαί, Δε θυμόμαστε λιγάκι... Τα χαρούμενά μας νιάτα;»

Το καιμένο! ξεγελιέται... Και στα νύχτα της πετιέται! 'Όρκο μη δεν είχε κάνει Χώρα της να μην πεθάνη: Σπείρες, 1917

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Αλλά γοργός σαν άστραπή, ο κ. Μπράιττων που είχαν ανακτήση τέλεια την υγεία του, — μολονότι δεν την είχε χάσει ούτε στιγμή, γιατί η προσβολή της επιληψίας ήταν προσωποική, — άρπαξε δυνατά τον άρχιληστή με το ένα χέρι και με το άλλο του έβαλε ένα πιστόλι στο μέτωπο.

Έφθασε αυτή η φοβέρα για να κόμη τον λύκο Βλάσκο ήμερο σαν άρνάκι. Έστάθηκε λοιπόν και τον έδεσαν καλά-καλά, όπως κι' άλλους τους άλλους.

Όσο για τον Βλάση Φωσέτο, ο πονηρός αυτός γέρος έδοκίμασε να παίξη ρόλο άθώου που τον παρεξηγούν και τον άδικούν, κι' άρχισε ανά όμνυή και να ναθαματίζει, ότι καμμία σχέση δεν είχε με' αυτούς τους καληνθρώπους. Αλλά ο κ. Μπράιττων τον άκοπήρε άμέσως και τον άνάγκασε να σωπάση ντροπισμένος.

Φώναζαν κι' οι άλλοι ληστές. Λυσασμένοι που πιάσθηκαν έτσι, την στιγμή που ένόμιζαν πως θα πιάσουν, ξεθύμαιναν με βλαστήμιες και με βρισιές. Αλλά ο κ. Μπράιττων δεν έδινε καμμία προσοχή στα άνθη της εύγλωττίας τους.

Κ' έτοιμάσθηκε να καταβή κιά από το λόφο, όταν μιιά άλλη σκέψις τον έσταμάτησε :

— Πριν φύγουμε από εδώ, είπε, πρέπει να πάμε να ιδούμε μήπως οι κακούργοι αυτοί έπιασαν κανέναν άλλο.

— Τι; έκαμεν ο Λεμπόν με φρίκη θέλετε να μπήτε στο στοιχειωμένο πύργο; Εγώ δεν θα τάρκανα για όλον τον κόσμο!

Περίεργο πράγμα! Ο γενναίος στρατιώτης, που έβοήθησε πρό όλίγου να συλληφθώ, όλόκληρη ληστοςυμμορία, φοδούνταν, έτρεμε σαν παιδί, στην ιδέα των φαντασμάτων που μπορούσε ναχη ο παλτός πύργος!

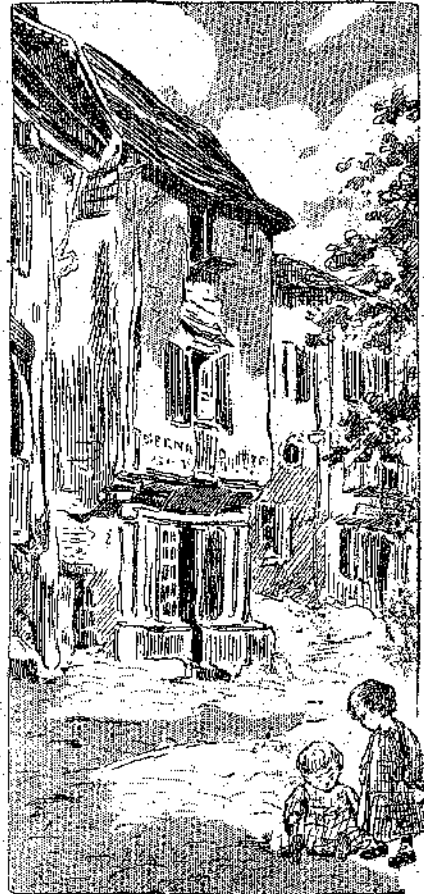
— Ναι, ναι, άποκρίθηκε ο στρατηγός Μπόλδ' θα μπορούμε, καλέ μου Πιέρρο' αν βρισκετ' εκεί φυλακισμένος κανέναν δυστυχής, θάταν έγκλημα να τον άφίσουμε να πεθάνη.

Και άκολουθούμενος από τον κ. Μπράιττων, προχώρησε προς τα έρείπια. Ο Λεμπόν στάθηκε από μακριά και τους έβλεπε. Έπειτα, κατασκευάστας τον γελοίο του φόβο, τους άκολουθήσε.

Οι τρεις άνδρες έφαζαν στο σκοτάδι κι' έφώναζαν πολλές φορές. Αλλά κανέναν δεν τους άποκρίθηκε κεί-μέσα. Βέβαιοι πιά πως η έρευνές τους ήταν μάταιες, έτοιμάζοντο να βγούν, όταν άξαφνα ο στρατηγός σχόνταψε 'ς ένα

όγκο, κλονίσθηκε κι' έπεσε. Το έμπόδιο αυτό ήταν ο δυστυχισμένος ο Παύλος. (*) Ανίκανος να σηκωθώ και να ριανάξη, είχε συρθώ ως την είσοδο, με την έλπιδα ότι έτσι μόνο μπορούσε να κινήση την προσοχή των σωτήρων του. Αλλοιωτικά δεν θα τον έβλεπαν και θα τον άφιναν εκεί, δεμένο και ριμωμένο, να πεθάνη της πείνας.

Σε λίγες στιγμές, το φτώχο παιδί έλευθερώθηκε κι' έπετάχθηκε έξω. Μόλις ο Λεμπόν ένγνώρισε τον μαθητή του, έβγαλε κραυγή έκπληξσεως και τον έσφιξε τόσο δυνατά στη άγκαλιά του, ώστε ο κακόμοιρος εκείνος λίγο έλειψε

* Όλα εκείνα τα χωριά ήταν χαρτωμένα να λιποθυμήση. Ήταν άλλως — τε πολύ έξαντλημένος από τη συγκίνηση και την κακοπάθεια. Τότε ο Πιέρρος τον φορτώθηκε στους ώμους του κι' όλοι μαζί πήραν το δρόμο της Άργελής. Έκεί οι ληστές παραδόθηκαν στην Άστυνομία. Ο Βλάσης Φωσέτος έκανε τον άθώο και τον άνήξερο' έφώναζε μάλιστα πως έπρεπε να τον άφίσουν άμέσως έλεύθερο, γιατί δεν είχε κάμη τίποτε άλλο παρά το κ α θ ή κ ό ν του σαν οδηγός, που ήταν να οδηγήση στα έρείπια τους ξένους, αφού έπιθυμούσαν τόσο να τα έπισκεφθούν. Ούτε μπορούσε να ξέρη ότι ο «Στοιχειωμένος Πύργος»

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 128.

ήταν λημέρι, φωλιά ληστών, άλλωθίτικα δεν θα ώδηγοόσε τους ξένους του εκεί, αλλά θα τους έμπόδεζε να πάμε, για το συμφέρο κι' εκείνων κι' αυτό του ίδιου.

Δυστυχώς για τον Βλάση Φωσέτο, οι συνένοχοί του, μη γνωρίζοντας πως άνακαλύφθηκε η συνομοσία τους, φαντάσθηκαν ότι τους έπρόδωσε αυτός, με την έλπιδα να νανταριεφθώ γενναία από τον Άγγλο. Και για να τον έκδικηθούν, έρανέρωσαν στην άνάκρισι τι ρόλο είχε παίξη ο Φωσέτος 'ς αυτή την ύποθεσι και 'ς άλλες άκόμη πολλές. Είπαν μάλιστα και κάμποσα φέμματα εις βάρος του. Έτσι ο γέρο-κατεργάρης στάλθηκε με τους άλλους στο Πά κι' εκλείσθηκε στην φυλακή των υποδικών, για να δικασθώ εκεί άργότερα.

Ο λόρδος Ράμπληδων

Την άλλη μέρα, το πρωί, όταν ο Δούναλδ κι' ο Δάγγλας Γκρέυ κατέβηκαν στην τραπεζαρία, έβησαν τον θεό τους να διαβάξη της έφημεριδας, που τού είχε φέρη πρό όλίγου ο ταχυδρόμος.

— Μπα, μπα! έκαμε γελώντας ο στρατηγός' αυτός ο λόρδος Ράμπληδων έχει φαίνεται, το προνόμιο να βρισκεται συγχρόνως παντού. Νά, η έφημερίδα αυτή γράφει πως ταξιδεύει ίν κ ό γ ν ι ο στην Άγγλία' άλλη λέει πως κυνηγά λιονταρία στην Άρρική, κι' άλλη πως έφυγε πρό όλίγου για την Νέα Υόρκη, με το σκοπό να έπισκεφθώ μερικά άνεξερεύνητα μέρη της Άλάσκας!

Έκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΑΦΤΑΔΙΚΟ ΠΕΡΡΗ — ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΡΗ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 128.)

Και όταν ο Περρής έφθασε ίσα με την καπνοδόχο, τον άρπαξε ο άνεμος και τον έπήρε και τον έπηγε επάνω από την πόλιν.

Ό,τι είχε μέσα στις τσέπες του, φαλλίδι, σφύρικτρα, κι' αυτό το φεσάκι από την κεφαλή του έπεσαν, και ο άνεμος τον πηγαίνει και τον πηγαίνει ο λοένα.

Και τα παιδιά του δρόμου τρέχουν απ' όπισω του και φωνάζουν:

—Κυττάξετε-κυττάξετε τον Περρή τον οσάτη του κετσί!

Κανείς όμως δεν μπορεί να τον φθάση.

Έν τώ μεταξύ ο Περρής είχε πετάξη επάνω από την βασιλική πλατεία, έπέρασε πέρα από τον ποταμόν, έξη φανίσθη άποκάτω του ο δημόσιος κήπος και βγήκε έξω από την πόλιν, μακριά-μακριά!...

Κ' έτσι έπεταόσε ένότω έφύσα ο άνεμος' έπεταόσε πολύ μακριά, όσο που έπέταξε κατ' εούθειαν εις την Τουρκία. Έδώ έξαφνα ο άνεμος έκόπασε και ο Περρής κατέπεσε στην γή, επάνω σχεδόν εις την στέγη ενός μικρού καπνοκωλείου.

Βλέπει—τι να ιδώ; κάθεται ένας τούρκος και καπνίζει το τσιμπούκι του.

Και' εούθειαν από το ταβάνι, είναι κρεμασμένο με σπάγον ένα τσαγαρό κι' έμπρός άκριδώς στη μύτη του τοποθετημένη μιιά πής μακριά από καταίρι με δαγκωμένη άκρη.

Αυτό ήταν για να μπορη ο τούρκος κάθε φορά που ήθελε, να τρώγη χωρίς ν' άνησυχήση—έφθανε ν' άνοιξη το στόμα του και το καταίρι ήταν μέσα.

Μ' ένα λόγο, ήταν ένας τέτοιος τούρκος, σαν εκείνους που ζωγραφίζουν επάνω στα κουτιά του καπνού,—ο ίδιος και άπαράλλατος!

Στάθηκε μπρός του ο Περρής, τον κυττάζει και συλλογίζεται:

—Τι παράξενος άνθρωπος! ούτε ζαρνιάσθηκε πως έπεσε κατ' εούθειαν από τον ουρανό εμπρός του ένας ράφτης.

—Αν έσύ...—είπε βραδέως στριφογυρίζοντας τη γλώσσά του ο τούρκος,—

άν νομίζης πως είμαι ζωγραφία...—κι' έσέκωσα το δάκτυλό του...—άπαύσαι. 'Εγώ...—έξηκολούθησε,—θα σοβ διηγηθώ μιάν ιστορίαν, που την έγω όλότελα ξεχάσει, σχεδόν την έλησημόνησα...

«Σιχαίνουμαι φοβερά τις ιστορίες»,—έσκέφθη ο Περρής κι' έστράφη να κυττάξη γύρω, μήπως ήμπορέση με κανένα τρόπο και ξεφύγη.

...Πρόκειται,—είπεν ο τούρκος—για τον ποντικό, που υπεκρίνετο τον φαρμακοποιόν...Είχε...—έδώ ήρχισε να σκέπτεται,— ένα πρόσωπο πολύ γλαμά... Αλλά την έχω ξεχάσει, ξέρεις, αυτή την ιστορία. Δεν ένθυμώμαι τι συνέβη παραπέρα. Είναι όμως πολύ ένδιαφέρουσα ιστορία.

—Α, τι κρίμα!—είπεν ο Περρής από λεπτότητα—ώστε λοιπόν δεν είναι γνωστόν τι συνέβη παραπέρα;...—Μά, ίσως και να μην άξιζε τον κόπον να τη διηγηθώ, αφού τη ξεχάσα,—είπεν ο τούρκος κι' έξαφνα άρχισε να κλαίη και τα δάκρυά του έπεσαν επάνω στο καταίρι, τόσον ώστε καταβράχηκε.

—Τι έχαις και κλαίς;—είπεν ο Περρής,—πως την ξεχάσασε; άς την ξεχάσασε! Διηγήσου καμμιάν άλλη ιστορία.

—Δεν πρόκειται γι' αυτό...—έμοιρ-μούρισεν ο τούρκος, καταπίνοντας τα δάκρυά του,—είνε που δεν γνωρίζω καμμία άλλη ιστορία...

Κ' έρράντισε με δάκρυα τόσον, ώστε ο Περρής έβράχηκε απότην κορυφή ως τα νόγια. Κ' έπλαυσε τόσον πολύ, ώστε ο Περρής άποκοιμήθη κάτω από τον θόρυβο και το στάλαγμα που έκαμαν τα δάκρυα επάνω στο πάτωμα.

Την άλλη μέρα που ξύπνησε είδε, πως τα δάκρυα είχαν πιά στεγνώσει.

Ο δέ τούρκος έκάθητο τώρα περιτριγυρισμένος από λογιώ-λογιώ γλυκίσματα και φρούτα: βερύκοκα, μαρμελάδες, σόκα, καραμέλες...

Όλα αυτά τόσο άρεσαν του Περρής, ώστε άπεράσισε να μείνη να ζήση με τον τούρκο, κι' έμεινε κι' έξουσαν και με τα γλυκά γλεντούσαν.

Επί όλόκληρους ήμέρας' ο τούρκος διηγέτο ιστορίας, αλλά καμμία δεν ήμ-πύρεσε να τελειώση; πότε τον έπερνε ύπνος στη μέση, τότε ξεχνούσε το τέλος.

Ο δέ Περρής, μόλις έτελειώνε το ένα καταίρι, του παρουσίαζε στη μύτη του άλλο.

(Έπεται το τέλος)

Α. Γ. ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

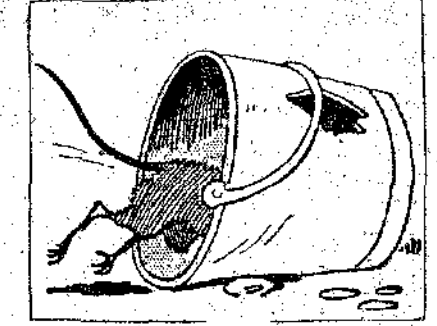
Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΟΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ

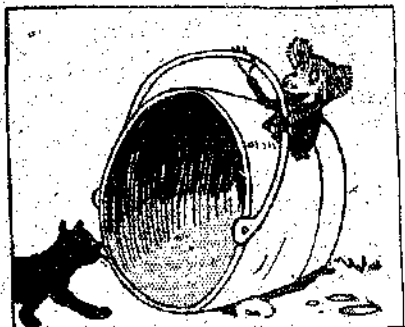
Έκεί, που ένάκνιζε ήσυχα την πλάκα του, ο κύριος Μακρονόρης βλέπει άξαφνα την κυρά Μουστάκαινα... Πετώ άμέσως σην πλάκα, σηκώνεται και το βάζει στα τέσσερα. Για καλή του τύχη, βρισκεται

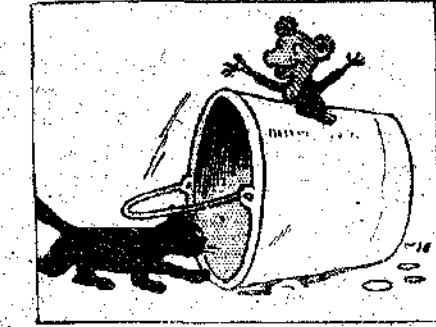
μπροστά του ένας παλιός παταμένος κουβάς. Και χώνεται μέσα. Έγγυεται, ότι η κυρά Μουστάκαινα, που τον κυνηγούσε, δεν άδχε καμμία δυσκολία να τον τσακώση κι' εκεί. Έδτυχώς όμως, ο

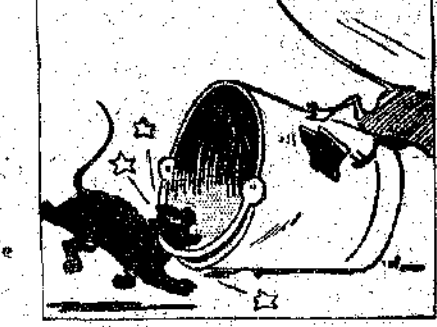
παλιός κουβάς έχει από πάνω μιιά τρύπα. Γοήγορα-γοήγορα, ο κύριος Μακρονόρης βγαίνει απ' αυτή την τρύπα άρπάξει το γερούλι του κουβά, που έτυχε κι' αυτό άνεβασμένο, και το σκουντά με

δομή, γνάφιση κάτω. Έκείνη τη στιγμή άκριδώς η κυρά-Μουστάκαινα έμπαινε στον κουβά. Την βρισκει λοιπόν το γερούλι στο λαϊμό, την κρατεί εκεί, την

παράσάλιζε, βρισκει καιρό' ο κύριος-Μακρονόρης πηδω, το βάζει στην τρεχάλα και τρυπώνει στο σπίτι του. Να κωτρωθώ μιιά φορά! συλλογίζονται

καμμί. Έγαν παληοκουβά έγω τον έκανα παγίδα για τη γατα! ΑΘΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ίδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΤΩΝ

Συνδρομή τοῦ Κεφ. Β'

ΛΑΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ (ΣΙΩΠΗΣ ΜΟΥ)

Ἄν' ἐπὶ βροχοῦλας τὸλόκαθαρο νερὸ λουστῆκανε τῆς λεύκας μας τὰ φύλλα...

Σὰ νεκρομέρια σὲ θανάτου μακρινούς τρέμουν τάστρατα στὴ νυχτιά τῆ μαύρη.

Θανάτους ἀπειρους βλέπει ἀπλωμένους πάνω στὸ χῶμα—φύλλα κίτρινα δειντῶν—

κάποιον ἀντάραχτο κι' ἀνεύρετο νεκρόν... Νικητῆς τῆς Ἀβύσσου

Ο ΣΒΕΝΤΖΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μιά ἀπ' αὐτὲς τὲς μέρες, εὐχάμε κάποιος ἔνα γνωστὸ μας σπίτι, λιγάκι ἐξοχικό.

Ἐμῆσταν ἀρκετοί, μεταξύ τῶν ὁποίων κι' ὁ Σπύρος ὁ ἐπιλεγόμενος Σβέντζος ὁ Πτωχολόγος (ὄνομα καὶ προῆμα).

Καὶ τότε ἦταν ἡ ἡμέρα μας, ὡστε κάποτε, ἐγγελοῦ ἄφραγκά, ἔνα χαρμονητὸ ἀκούεται. Ἦταν ὁ ἀδιόρθωτος Σβέντζος!

Τὸν γουρλοῦσαμε τὸ μάτια, κουνήσαμε τὸ κεφάλι ἀπειλητικὰ καὶ τέλος μιά τοίμπια τοῦ δόθηκε, ἔτσι γιὰ τὴν ὄρεξι.

Τὸ κατάλαβε τότε κι' αὐτὸς καί, 'σάν στενοχωρημένος, σπασίθηκε.

— Θέλετε νὰ γελάσετε; ρώτησε. — Καὶ φοβῶ; — Προσμένετε λοιπὸν λίγο...

Στάθηκε σκεπτικὸς μ' ἄραξ στὴν πόρτα τοῦ μπαλκονίου. Νύχτωσε. Κάτω, ἡ φωνὴ τῶν παιδιῶν τῆς γειτονιάς ἄκουγόταν τωροῦς.

Ὁ Σβέντζος ἀνοίξε τὴν μπαλκονόπορτα καὶ βγήκε ὄξω, κουνώντας τὰ ἐξόφυλλα.

— Τί θέλει νὰ κάνη; — Γι' ἀφίστε τὸν νὰ ἰδοῦμε!

Ἠλθίσανε καὶ σταθίσαμε τ' αὐτὶ μας ν' ἀκούσαμε. Ἐξάφνα, ἡ φωνὴ τῶν ἀκούστικων δυνατὴ κι' ἐπιτακτικὴ ν' ἀπαγγέλλη:

— Λιὲ τοῦ Π...! ἔλεγε, ἀποτεινόμενος βέβαια στὰ παιδιά, ποῦ δὲν ἔβλεπε ἀπ' τὸ σκοτάδι. Προκειμένου νὰ ἐκθέσει ὅσο ψηφίστηκα, ἀναπέσω τὸ πολιτικὸν μου προγραμμα: Ὁ κάθε πολίτης, λιὲ ἡλίθιε, δὲ ἔχη δικαίωμα ἐκμεταλλεῖσθαι εἰκοσι στρεμμάτων θαλάσσης.

— Ἐπεί, ἀπὸ τὰ ἐκαστὸτε παρουσιαζόμενα ἐλλείμματα τῶν δημοσίων ἰδιοκτητῶν καταστημάτων τοῦ θαλάσσιου, θὰ ἔχη μερίδιον 140 οἶο! Ἐπεί, σὺ ὁ κάθε πολίτης θὰ ἔχη δικαίωμα νὰ

κλέβη τὸν γσιτόνὰ του ἀτιμωρητὸς!... — Ἐσὲνα θέλουμις! τὸν διέκοψε ξαφνικά ὁ...λαός.

— Τότε ζητῶ τὸν ψήφου σας! ἔκανε κι' ὁ Σπύρος.

Μὰ ὁ λαὸς δὲν βιάστηκε τότε ν' ἀπαντήσῃ. Πέρασαν ἔτσι λίγες στιγμῆς, μὲς τὸ σκοτάδι.

— Τὴν ψήφου σου ζητῶ, βλάκα λαέ! ξαναφώναξε ὁ Σβέντζος.

— Πάρ' τὴν! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πνευμένη στὰ γέλια καὶ τὴν ἴδια στιγμῆ, μερική «πλάφ!» μᾶς εἰδοποίησαν, ὅτι ἔρχαν οἱ πρῶτοι ψήφοι σὲ μορφή σαπιολεμιονίων...

Καί... ἀκόμη πλένεται!... Φρέντος

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Ὦλο στὰ οὐράνια ἀμύλητο πλανήσαι σὺ, Φεγγάρι... Πόσοι ἐδῶ κάτω τάχατε; καθὼς ἐνὸς πλανιούνται!

Ἄλλοι σὸ φῶς σου χαιρούνται κι' ἄλλοι παρηγοιοῦνται, —Σύντροφε λυτῆς καὶ χαρῆς— κ' εἶνε διπλῆ σου ἡ χάρις.

Νύχτα, ποῦ τὸ μυστήριον σου μ' ἐσπερῶ σκλάβο ὡς τώρα, ἤθεθε ὁ καιρὸς καὶ σέβανε ποῦ θὰ σάπαρηγῶ...

Δὲν φέγγει πιά στὴ σκοτεινὴ καρδιά μου, ὡ μαυροφῶρα, τῶν ἄστρων σου τ' ἀχνόφωτο... Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ποῦθι!

Ὀνειρο ἐστὶ γλυκὸ, ἀπαλὸ ποῦ—τῆς ψυχῆς μου χάρι— λευκώτατο ἐγενήθηκα στὸ πῶο βαθὺ σκοτάδι, νοιώθω νὰ σβήνῃ, καὶ πονῶ, καὶ λυῶνῶ ἀπ' τὸν καρμὶ μου γιὰ τὴν τρομάζου νὰ σκεπτῶ πῶς εἶσαι τὸ στεγρὸ μου!

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΘΑΡΡΗ Ο ΚΑΙΡΟΣ...

Κάθε βράδυ, τῆ στιγμῆ ποῦ ὁ ἥλιος γέρνει καὶ τὸ σκοτάδι προβαίνει δειλὰ-δειλὰ γιὰ νὰ σκεπῆσῃ τὰ πάντα, πέρα κει πίσω ἀπ' τὸ στεφάνωμα τοῦ δριζόντου, συναπτινιούνται ἡ μέρα ποῦ φέγγει μὲ τὴ νύχτα ποῦ ἔρχεται. Καὶ στὸ συναπτινιόμενους κοινοστέκουν, κἀνι ψιθυρίζουν, κι' ἄστερα χωρίζονται.

Προχθὲς ἡ Σκέψη μου εἶχε ξεφυγῆ πρὸς τὰ κει, πίσω ἀπ' τὰ ψηλά βουνὰ ποῦ φαίνονται τριγύρω καὶ πίσω ἀπ' τὸν κύκλον τῆς Γῆς, ποῦ λὲς πῶς φιλεῖ τὸν Οὐρανὸν. Κι' ἡ Σκέψη μου ἀκούσε τότες τὴ Μέρα νὰ λὲθ στὴ Νύχτα ποῦ ἔρχονται:

— Πρόβαλε τώρα, σκέπασε μὲ τὸ μαῦρο πέπλο σου ὅλη τὴ Γῆ καὶ κρύψε τίς νεροπέδες τῆς.

Ἡ Νύχτα κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της κι' ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Μέρα, δὲν ἀπόστασε πιά τόσο καιρὸ, στὸ συνηθισμένον καὶ ταχτικὸ σου διάβα, ν' ἀφίγης πίσω σου τόσες ντροπές; Κάθε βράδυ μὲς παραδίνας τὸ Βασίλειόν σου μὲ κόκκινες λίνες ἀπ' ἀνθρώπινο αἷμα, ποῦ τὸ ἔχυσαν ἀνθρώπινα χεῖρα. Μοῦ παραδίνας τὰ ἀπαίσια ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἀφίγης νὰ γίνονται κάτω ἀπὸ τ' ὠραῖόν σου φῶς. Ὡς πότε θὰ σκεπάζω καὶ θὰ κρύβω τέτοιους φρικῆς;

Καὶ ἡ Μέρα ἀπάντησε:

— Μὴ λυπῶσαι, θάρρηθι ὁ καιρὸς, ποῦ κάτω ἀπ' τὸ φῶς μου τὸ ὑπέρολαιπρο δὲ θὰ γίνονται πιά τέτοια κρῶματα! Θάρρηθι ὁ καιρὸς ποῦ ἡ λάμψη μου θὰ ταιριάζη μὲ τὴ θεῖα λάμψη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς...

Καὶ ἡ Μέρα ἀπάντησε: — Μὴ λυπῶσαι, θάρρηθι ὁ καιρὸς, ποῦ κάτω ἀπ' τὸ φῶς μου τὸ ὑπέρολαιπρο δὲ θὰ γίνονται πιά τέτοια κρῶματα! Θάρρηθι ὁ καιρὸς ποῦ ἡ λάμψη μου θὰ ταιριάζη μὲ τὴ θεῖα λάμψη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς...

Καὶ ἡ Μέρα ἀπάντησε: — Μὴ λυπῶσαι, θάρρηθι ὁ καιρὸς, ποῦ κάτω ἀπ' τὸ φῶς μου τὸ ὑπέρολαιπρο δὲ θὰ γίνονται πιά τέτοια κρῶματα! Θάρρηθι ὁ καιρὸς ποῦ ἡ λάμψη μου θὰ ταιριάζη μὲ τὴ θεῖα λάμψη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς...

ΛΗΣ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ὁ Ἄγγελος, ὁ Βασίλης κι' ὁ Γεώργιος, τρία μικρὰ ἀδελφία, ἔβαλαν τὸ ἔξῃ στοίχημα. Ὅποιος στὸν ἴππον τοῦ θὰ ἴδῃ τὸ φοβερότερο ὄνειρο, θὰ φάη μιὰ πῆλα ποῦ τὴν ἔβαλαν κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι.

Ὁ Ἄγγελος καὶ ὁ Βασίλης κομμάθθηκαν ὁ Γεώργιος ὅμως σηκώθηκε, ἔφαγε τὴν πῆλα καὶ ξαναπάλασε. Ὅταν ἔπλησαν τὸ πρωτὸ ἄρχεισαν νὰ λέν τὰ ὄνειρα ποῦ εἶδαν.

Ὁ Ἄγγελος λέει: «Ἐγὼ εἶδα πῶς κάθουμαι ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι, ποῦ στήριζονταν σὲ μιὰ βελόνα, ποῦ στέκονταν σ' ἓνα αἶμα, ποῦ ἀκκομψόβουσε στὴν κορυφῆ ἐνὸς μπαρῆ. Ἄπ' τὸ τραπέζι, ἔπαινο ἔπεσα κι' ἔγεννη χίλια κομμάτια.

Ὁ Βασίλης λέει: «Ἐγὼ πάλι κάθουμουν κάτω, ὅποτε ἔνας ἄγγελος μ' ἀπάλαξε καὶ μ' ἔφερε στὸν ἔβρομο οὐρανὸ κι' ὅπὸ καὶ μ' ἀφίσε νὰ πέσω κι' ἔγεννη χίλια κομμάτια.

Ὁ Γεώργιος τότε λέει: «Ἐγὼ πάλι στέκουμουν στὸ παράθυρο καὶ βλέπω τὸν Ἄγγελο νὰ σκοτάνεται, ἔπειτα βλέπω καὶ τὸν Βασίλη. Τὶ φοβερότερον; Ἐφραγα λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ καὶ πῆγα κ'... ἔφαγα τὴν πῆλα! φάειδαν

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Ποῦ εἶνε τὸ ὀφθαλμότερο στοιχεῖον;

Ὁ Μαθητῆς:—Ἡ βροχή.

Ὁ Διδάσκαλος:—Μπᾶ; Καὶ γιὰτί;

Ὁ Μαθητῆς:—Γιὰτί ὁ πατέρας μου εἶνε ὀμβροελλᾶς.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Κουεῖλι.

Ἐνὸς ὁ καθηγητῆς παραδίει περὶ τῆς ἔξως τῶν στερεῶν σωμάτων, ὁ Δασκάλος λέγει εἰς τὸν Διονῆα τῆς Νεμέας:

— Ἀλλήθεια, ὄν βάλουνη φωτιά στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, τί θὰ γίνῃ, ὑγρὸν ἢ ἀέριον;

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Καροφόλλι τοῦ Σι.

Στὸ Τράμι, ἡ Τρελλορασκιαῖς συνομιλεῖ μὲ μιὰ κορῆ:

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Τῆς Ὀδηγῆς Κεφ. Β']

α.) Παιγνίον

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Table with 3 rows and 5 columns of Greek letters: ΔΕΙ, ΜΕ, ΛΙ, ΚΑΛ, Ο, ΘΑ, ΠΟ, ΠΗ, ΡΑ, Α, ΜΕΑ, ΝΗ, ΤΩ, Ε

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλυβαὶ αὐταί, ὡστε νὰποτελεσοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Μουσῶν.

β.) Μαγικὴν Ἐλικὸν ἄνευ εἰκότος

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Νικητηριώδους Ἀδύτης —Μπαράβα, Νικό, καλὸ μου παλλικάρη! Διάβασε τὸ μᾶθημά σου κι' ἔλα ὑστερὰ νὰ σοῦ δώσω...

—Τὴ μαμά; —Σοῦ τὸ εἶπα.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομακεδῶν

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῶν Μέλλωντος Νικητῶν *Ο* *Ε* *Σ* *Ε* *Ρ* *Σ* *Ε* *Σ* *Ε* *Ρ* *Σ* *Ε

Νάναγκασθὲ τὸ Ἑλληνοσοῦμφωνον τοῦτο γνημικόν.

Αὔσεις τοῦ ἴσου φύλλου

α') Ἄβαν, τίγρις, ἔλέφας, Ἰπποκοταμος, κάμηλος, ρινόκερος, εἰθίηρος.—β') Ὅταν τὸ νερὸ εἶνε παγωμένον.—γ') Bien mal aquis ne profite jamais.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήνα, 56 ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 19ην Μαρτίου 1918

ὍΛΟΙ ὄσοι μοῦ στέλνουν ἐκενῆ κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, νὰ ἐξορῶν ἐνὶ πᾶσι χαμένα. Ὅσο ὠραία κι' ἂν εἶνε, δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύω. Καὶ τὸ κοκὸ εἶνε, ὅτι τώρα τελευταία, οἱ περισσότεροί μοῦ στέλνουν ἐκενῆστάτα! Ἐπρόμαξα σήμερα ὡς ποῦ καὶ βρῶ μερικά δημοσιεύματα, συντομότερα ἀπὸ στήλη διὰ νὰ καταρτίσω μιαν Σελίδα. Σὰ παρακαλῶ πολλὸ, εἰς τὸ ἔξῃ, μὴ χάνετε τὸν κόπον σας: Ὅλοι σύντομα, σύντομα, σύντομα.

Δὲν ἔχετε πολὺ δίκην, Διάττων Ἀσπῆ, γιὰ τὸ φέτος ἰσοῦσα δημοσιεύω ἓνα σωρὸν ραβδῶν. Σὰ καθὲ φῶλο σχεδὸν ὑπάρχει μιὰ σερὰ γλωσσόγραφῶν, ποῦ δὲν εἶνε βέβαια «φιλολογία». Ἐπειτα τὰ μικρὰ διηγήματα «Ἡ κορῆ Φιγῆ», «Ραβδικοῦ Περσῆ» κτλ. Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι τὸ παράδειγμα τὸ δίνω, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀκολουθοῦν. Ἐνωσεται, ἐνὶ ποτὲ δὲν θὰ γμίξω δια τὸ φύλλο μὲ ἀπείρα, ὅπως φαίνεται ἐνὶ προσημῶν.—Λοιπὸν, εἶσαι χαροῦμένος τῶρα ποῦ σοῦ ἀπήνησα; Γράψε κἀνι φαιδρὸ γιὰ τὴν Σελίδα.

Ἐγὲς λάθος, «Ε», ὁ Κυπρίσιος Στέφανος ἐπρόριξε βραδύα ἕως αὐτῆς ἐπιστῆμης καὶ τοῦ ἔφερε πολὺ νὰ καταγίνεται εἰς τὰ φιλοσοφικά. Καὶ ὅμως ἦσαν ἄραξ, γιὰτί τόσο ἡ Ἐπιστῆμη τοῦ σοῦ κι' ἡ Φιλοσοφία του, τὸν ἐκίθησαν ἐνὶ ὑπάρχει Θεός. Ὁ Κυπρίσιος Στέφανος εἶνε λοιπὸν ἓνα λαμπρὸν κι' ἐξομιμῆτο παράδειγμα σοφῶν καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, ὁ ὅποιος πιστεύει ἀπὸ σοφία.

Ἐλληνικὸν Στίγμα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα σὲ συχαίρει γιὰ τῆς γνώσεως σου καὶ τῆς σκέψεως σου. Εἶνε κἀνι σπάνιον γιὰ μαθητῆ τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου, σοῦ ἀπάνω ὅμως ἐνὶ παρετήρησιν μιὰ φράσι του. Δὲν εἶπα ἐνὶ ἡ Ἐπιστῆμης στερῶν τὴν ἀθέλα μερικῶν, ἀλλὰ ἐνὶ αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν στερῶν σὲ τῆς Ἐπιστῆμης. Ἐνωσεται τῶρα ἐνὶ αὐτὸ διαφέρει πολὺ καὶ ἐνὶ καμιά Ἐπιστῆμη δὲν προσηλακίζει ἀπ' ἑσὲς ὑπερασπίσεται. Ὅσο γιὰ τὰ Μαθηματικά, πιστεύω ἐνὶ

καὶ αὐτὰ ἀκόμη κατακρίνουν οἱ σοφισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι μόνον τὴν ὑπαρξίαν τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποδεικνύουν.

Ζεῖ, χαίρω πολὺ γιὰ τὸ πρῶτό σου γράμμα καὶ σὲ ἀγοράζω μὲ ἀνοικτὴ ἀγκαλιά. Σύμφωνα: ἔταν δὲν θὰ λαβαίνω γράμματά σου συχνά, θὰ ἀποκρίθω σὲ πολλά σου μαθήματα. Τὸ νὰ μὴ εἶνε ὁ ἴδιος στὸ Γραφεῖο, ἔχει δύο καλὰ: Ἦν δὲν κινδυνεύουν νὰ χυθοῦν καὶ ζοῦ τὰ λαμβάνω γρηγορώτερα.

Ἐνας ἀγοραστής μου, ὁ Ἰωάννης Ε. Ἀγαδάκης, μοῦ γράφει: «Ἐδιαβάσα εἰς τὴν Ἀθῆνα» ὅτι τὸ φύλλον θὰ τιμᾶται 20 λεπτά. Καὶ μίαν δραχμὴν θὰ τιμᾶται, πάλιν θὰ τὸ ἀγοράζωμεν διότι ἓνα περιοδικὸν σάν τὴν Διάπλασιν, τόσον ὠφέλιμον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, ὅσον καὶ ἂν τιμᾶται, καθίνας πρέπει νὰ τὸ ἀγοράζῃ. Μπαράβα, παιδί μου!

Ἀρρωστο τὸ καιρὸν τὸ Ἰαγορῶν τῆς Αὐτοκράτειρας. Ὑπόφερε ἀπὸ...τερπελιά. Μὰ τόσο πολλή, ὡστε ὅτε ἓνα Π. Πνεῦμα γιὰ τὴν Τρελλορασκιαῖδα, δὲν καταρῶσσε νὰ γράψῃ. Ζητεῖ λοιπὸν ἀπ' ἡμεῶν: γιὰτίκο κατὰ τῆς τερπελιάς, ἐκτός μόνον ἀπὸ τὴν Τρελλορασκιαῖδα, γιὰτί αὐτῆ, λέγει, μπορεῖ νὰ σοῦ συστήσῃ κανένα ποῦ νὰ παρατείνῃ τὴν τερπελιά, ἀπὸ αὐτὸ τῆ συμφορῆς. (—Ἐσοι λὲς;)

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ὅσα γράφεις, Κ. Γ. Σπασε: Ἐνωσεται, ἐνὶ ποτὲ νὰ θεωρεῖς σὰ μητέρα σου, κ' ἔγω σὲ θεωρῶ σάν παιδί μου. Τὰ ψευδῆματα ποῦ θέλεις εἶν' ἐλευθέρων καλλιτερο τὸ δεύτερον.

Ἡ Χρυσόφραξ Ἑλπίδα μοῦ γράφει: «Ἐφυλλάξοντες ἓνα τόμο σου τοῦ 1906, εἶδα πράγματα πολλὰ ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶρῃσαν ἀσυγκίνητο. Πρῶτα-πρῶτα κἀνι ποιήματα τοῦ μικροῦ τότε Δεσφῶτα Παλαμά, ἐνταῖσιον παιδιῶν μεγάλου πατέρος, ποῦ τόσο ἔδρασε στὸν κόλλο σου μὲ τὸ ψευδῆμα «Ἄριστ». Ἀλλήθεια; σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πληροφοροῦν, εἰ γίνεται τῶρα αὐτὸς;—Ἐγὼ εἶνε. Ἐργάζεται κἀποὺ ὡς ὑπάλληλος; ἀλλὰ καλλιέργει καὶ τὰ γράμματα μὲ πολλὴ ἀγάπη κι' ἐπιτυχία, δημοσιεύων ποιήματα, μεταφράσεις—σάν τῆς; Ἐργίνας» τοῦ Μωρέας; σὲ θαυμάσιους στίχους—κριτικῆς μελέτης κτ).

Χρυσόφραξ Νίση, κ' ἔγω εὐγνωσκῶ εἰκνίους ποῦ σὲ προσέφραξ νὰ γίνῃς τακτικὴ συνδρομητριά, γιὰτί μ' ἔκαμαν νὰ γνωρίσω μιὰ τόσο καλὴ καὶ ἀφροσυμένη φίλη. Γράφει μοῦ λοιπὸν συχνὰ καὶ λαμβάνω μέρος εἰς ἂν.

Ἐγὲν τὸν λόγον ἡ Χρυσὴ Ἀντις: «Καὶ ἡ κίνησις φέτος ἀρκετὰ ζωηρή. Μικρὰ Μυστικά, Ἀλληλογραφία, Ἐσπαθώματα, Ἐχθροπραξίαι... Μόνο ποῦ, σὲ ἔλα ὑπερκεροῦν τὰ γράματα. Ἄμ' τὸ θέρομε δὲ, ἐνὶ τὰ γράματα εἶνε πῶο ἔξυπνα ἀπὸ μᾶς τὰ κορτῆα! Τὸ ἀποδεικνύουν καὶ τὰποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν, ποῦ ὄλο ἀγάρια ὑπερκεροῦν. Μία ὁμιλοῦσα, ἡ ὅποια, πιστεύω, θὰποστασῶσῃ...κατῆρα!

Ὁραῖος ἐπιστολῆς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ εἰς τῆς Τρελλορασκιαῖδας, Ἀπόγονος τοῦ 21, Χαλασμός Κόσμου, Ἑλληνοσοῦμφωνία, Γραικοσοῦμφωνία, Μαιωτικὸν Κόμα, Κόκκινον Γαυροῦλο, Τρελλὴ Νεότης, Ἀφελῆς Χαιροποῦλα, Ποιμαντικὴ Φλαγέλα, Δοξασμένη Ἑλλάς, Φαλακρικὴ Ἀδρα, Ἡρωϊκὴ Σάμος, Τρικυμία καὶ Φωτεινὴ Σάχηρ.—Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλλας των καὶ τὸς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια, ἐσπαθώματα κτλ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους Νήσου

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Μυστηριώδους

σε(λ.γ.) Ἰσραὴλ Ἀτουργάνων (δίκαζο ἔχει, λάβος ἦτο) Τρελλήν Ναυτοπόλιαν (δὲν ὄρι-
 λεις πτόν τσιπταῖ ἐμεία ἐν τῆσιν) Νεαρὸν
 Νεότερεσιβ (ἰμικαβὰς ἑλαβα, ἐπιστολὰς ὄχι)
 Ὀδυσσὰ (ἐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν φρον-
 τίδα) Φιλίστην Ἑλλάδα (ββαλιως ἐπιτροκεται
 καὶ νὰ ἐσειλὰς) Μεγάλην Ἰδέαν (τὴν ἑ-
 λαβα) Ρόδον τῆς Ἀναδίας (ἰσιτελα ἡ ἀργο-
 πορία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν τακτικῆς
 σύγκρινωσις, τὸ γράμμα σου τῆς 23 Φεβρ. τὸ
 ἑλαβα τὴν 15 Μαρτίου) Λαδὴν Στάσιον (δὲν
 ἐπιτροκεται· αὐτὸ ποῦ εἶδες, δὲν εἶνε φευδύνωμον
 καὶ οὐδέποτε ἐνεκρίθη) Γαλιανὴν Σταυροφῶραν
 (ναὶ διότι θὰ γίη νὰ ἐχρησιεῖ) Πρόσφυγα
 Μικροσιάνην (ἡ πρότασις ἀπαράδεκτος) Ὀ-
 νεργον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (χαίρω ποῦ εἶσαι τόση
 ἐνεργῶς καλὰ ἰσιτελα) Ἰδιότροπην (ἰσιτελα
 ἰ τετραδία) Ἀνεμόφων Ἀστὸν (τὰ 12 τετρα-
 δια ἐλήφθησαν ἡ ἐδῆθησαν πρὸς ἀποστολὴν)
 Ἀπ. Γ. Κλ. (ἀπὸ δὲν ἔχει φευδύνωμον, ἐν-
 ἰσωκλήτης ποδ' ἀλέκτων) Καλλοναπόλοιο (ἐν-
 χαριστῶ δὲν καὶ περιμένω) Καπετῶν Λα-
 σικῶν (ἡ ἔπειτα τοῦ Ῥωμαιστοῦ ἐνε ἀπα-
 ραίτητη) τῆς Κυβερνήσεως, δὲν χροῖάζεται)
 Χιονομόρον Ὀλυμπον (δὲν δημοσιεύω διη-
 γήματα ἐπὶ πληρωμῇ μόνον σύντομα, δωρεάν,
 εἰς τὴν Σ. Συνεργασίας) Γυθισιάνην (ἐλήφθη-
 σαν) Νέον Βολγατορον, Ρομαίον Ὑψαιον,
 Πλοισαχον Νέμον, Χουσακτόν κτλ. κτλ.
 Τεθῶσον, Γέρω Ἀθῆμον, Νικ. Βοργ. Τολ-
 μηδὸν Ναυτοπόλιο, Χρ. Π. Παναγιώδαν,
 Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσοῦ, Ἐλισ. Α. Δαμοσκ.
 Σπ. Α. Γάργαν, Κόρην τῆς Ροβίσιλης,
 (συμπλήρωμα ἀνδρομῆς ἑλαβα, ἐχαριστῶ)
 Μικρὸν Βιδυρόν, Παγωμιτην Φωσιάν,
 Ἀνδοῖο Ἑλληνόπολιο, Θέριμον Ἀπελλῶνα,
 Ἀσπρολούουδο, Ραλ. Μαρκ. Ράλλη, Βέρ-
 Ζεβ. (ἑλαβα, ἐχαριστῶ, ἰσιτελα.)
 Ἀθῆρον Ὀθρανόν, Ἰσιδα, Γλυκὸ Παρελ-
 θόν, Ψωριθῆα (ἑλαβα, ἐχαριστῶ.)
 Γεώργ. Γ. Καλλ., Πέτρον Χρ. Ζ., Χου-
 σοφτηρον Ἑλῆδα, Μικρὸν Διαβυλίαν (ἰσιτελα.)
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλαβα μετὰ τὴν 18ην
 Μαρτίου, θάπανθωσα καὶ τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Δύ-
 σων Μαρτίου-Μαΐου.
 Δι' ἄσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἰουνίου.

167. Δεξιόγραφος

Γιὰ κρίνω, θὰ φορέσω ἕνα γράμμα
 εἰς ἥρωος τῆς Τροίας τὴν νεραλή,
 Καὶ θὰ σοῦ παραθέσω ἐν τῷ ἄμα
 Κονὴ καλὰτα, ὡσαύτω κοῦ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων
168. Μεταγραμματισμός
 Ὅπως εἶμαι ἐν μ' ἀπίσης,
 Παλιὸν ἐλπίεις θεόν
 Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
 Ἄτροπῆτος; θὰ προβῆλῃ
 Κέλισμα βασιλικόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μανόν

169. Ἀίνωμα

Μὰ βλέπει μ' ὀφθαλμοῦς κλειστοῦς;
 Μὰ κάποτε καὶ μάταιοῦς.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

170. Φαρσάνικαλον

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμ-
 μάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγνωσκῶνται κατὰ
 σειρὰν: πτηνόν, νησι; τοῦ Ἀδριατικοῦ περι-
 ὄρους, μετεωρολογικόν φαινόμενον, ἀσθητικὰ
 ζῶον, ἦσος τῶν Κυκλάδων, ἔθνος, υἱὸς τοῦ
 Ἑλλήνος, ποταμὸς τῆς Ἑσθῶνης.
 Ἐστὴν ὑπὸ Νέινος Ν. Κοσιῶ

- 171. Κρυπτογραφικόν**
 129456 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
 23431 = Νόμισμα.
 3453 = Πόλις.
 492561 = Τεχνίτης.
 53431 = Πόλις.
 6234 = Ἐνδοσίον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φωνῆς τῆς Πατριδος
172. Διστὴ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
 ξων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Κράτος τῆς Ἑθρώ-
 πης, τὰ δὲ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως,
 ἐπὶ τοῦ Κράτος Ἑθροπικόν.

- 1, Ἀριθμὸς. 2, Ἑθροπικὴ πρωτεύουσα. 3,
 Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας. 4, Ἀρνησιμια προσω-
 πικῆ. 5, Ἐπίθετον. 6, Πηγὴν Ἀρπακτικόν. 7,
 Βασίλειον τῆς Ἀφρική.
 Ἐστὴν ὑπὸ Παν. Σ. Καραγιῆ
173. Φωνητόλοιο
 με - ὄν - * - πτος
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτικοκάρδου
174. Γρίφος
 1
 Μ 1 περ 1 τοῦ; τυχ 1
 1 1 τυχ
 1
 Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργ. Γ. Σκουρῆ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς Διαπλά-
 σεως, τὴν δημοσιεύθεισαν εἰς τὸ
 4ον φύλλον (σελ. 370) ἐσπεισαν
 νάντασπερεθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι:

403. Ν. Μ., Ἰθάκη Δρ. 3.—
 404. Ἀφελῆς Χιωτοπούλα, Χίος » 3.—
 405. Ἐθβαλία Μπαμπιλιού, Χίος » 2.25
 406. Σημβολον τῆς Ἐλευθερίας, Χανιά » 1.—
 407. Ἰδεῶδης Ἑλλάς (8η ὄδοσι), Ἀθήναι » 5.—
 408. Πλοισαχο; Νέμος, Σύρος » 1.—
 409. Τρελλὴ Νευτοπούλα, Ἡράκλειον » 3.—
 410. Παν. Χ. Μεντζελόπουλος, Ἀθήναι » 1.—
 411. Δ. Β., Καλῆμαι » 2.—
 412. Μαρία καὶ Γόργος Ἀχ. Καλλι-
 γέρη, Συκαμινιά (Μετωλῆνης) » 7.—
 413. Ναπολέον Α', Πατριε » 1.—
 414. Εὐάγ. Π. Πετοχιλῆς, Νιζόπλιον » 4.—

Πρὸς ἔλως τοῦ ἀνωτέρω ἐκφορῶ τοῦ
 θερμοκίτας μου ἐχαριστίας. Εἶνε ἄξιον καὶ
 γενικῆς ἐνηνωσιμῆς, διότι συντελοῦν εἰς τὴν
 διακήρυξιν ἐνὸς περικυκλωτοῦ τόσου χρησίου
 εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπόμενος ἐνὸς
 ἔθνομος ἔργου, ὡς πᾶσι πάντων χαρακτηρισ-
 ζεται ἡ Ἀδίαλασις.
 Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ -
 Ὅσον αἱ λύσεις, ὀδωκίτως φυλλοδίου,
 ἐληφθησαν ἀπὸ 14 ἕως 20 Μαρτίου.

- ΑΔΙΑΓΩΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ:** Δ. Ν. Χατζόπουλος.
ΑΘΗΝΩΝ: Χ. Σμυρνοπούλης, Π. Γ. Σμυρνο-
 ούδης, Ἀν. Νόβαν, Δ. Γερακιῆς, Σπ. Π. Νι-
 κολαῖτης, Γ. Θεοδοῦς, Μέλλοσι, Γ. Σ. Γαϊτάνος,
 Π. Παπακωνσταντοπούλου, Ν. Σ. Ἀβραμῆς, Κ.
 Δ. Χριστοδούλου, Π. Θ. Κυριακίτης, Δ. Σαρ-
 βάς, Στ. Μπενκαθῆς, Κοκκὸς καὶ Ἀσαν, Καθα-
 φάνη, Ε. Ν. Ζορμπῆς, Ν. Βαρβέρης, Θ. Ἀδρια-
 νός, Μαρία Κ. Σκάριτη, Γ. Χαρηπόδης, Π.
 Δ. Βαρβατοπούλης, Γ. Π. Ἀγαπαστοπούλου.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἀλη. Παπακωνσταντινοῦ.
ΑΜΑΘΙΑΣ: Ἰωάν. Γ. Μπαλεζῆς.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἰωάννα Α' Ἀγρ.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀναγρ. Ν. Νόδωδ.
ΒΟΛΟΥ: Ἐθν. Βλουκίτης, Γ. Καλοῦδης,
 Σ. Ἀργυροῦ, Σπ. Α. Θεμελιῆς.
ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ: Ἀνθ. Παπαδόπουλος.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Δ. Γ. Λάρας, Ζῶσα Α. Γα-
 λούρη.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Α. Τσουλιῆς.
ΘΗΒΩΝ: Κων. Χατζοῦδης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Β. Σκουρῆς, Ποιμενικὴ Φλόγα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Β. Α. Γαλλόπουλος, Ἰ. Α. Δεδούσης,
 Α. Γκουβούλης, Π. Θ. Βενετούδης, Γ. Π.
 Β. Φυλοῦδας, Δ. Βυλῖος, Μαργαρίτα Βουγιούδα.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νεωρὸς Ντετερεβ, Μαρία Σ.
 Μέρην.

ΛΑΡΙΣΣΕ: Π. Σ. Κωνσταντῆ, Γ. Β. Ζησι-
 ᾶς, Ἀθηνᾶ Παπαδοπούλου, Ὀλυκ. Γαλλῶτα,
 Ἐλένη Κασρόσου.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Ἀν. Μάγας.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Ε. Μάγας, Β. Φραγκοπούλης,
 Σπ. Γ. Σέβος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἀν. Γεωργίου.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωρ. Κουσιμῆς.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνδρῆτος Ἑλληρ, Νέινος καὶ Νί-
 τος Βλ. Ἀντωνοπούλου, Ἐλενίτσα Ἠλ. Θεοδο-
 οπούλου, Γ. Π. Παναγιώτου, Γ. Α. Μπαλατῆς,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Χ. Γκουβέρης, Κική Γ. Πλε-
 αῖα, Καρ. Α. Στραβοδρόμος, Ἰωάν. Αλεξάνδρ., Γ.
 Α. Γιαννακούλας, Ἐλένη Φ. Ραῖτον, Ν. Γ. Βλά-
 χος, Ν. Ἀλεξάνδρου, Π. Κ. Λαγογιάνης, Κ. Α. Πα-
 παδόπουλος, Παναγιώτα Α. Γαλιανῶ, Γεωργία
 Κ. Σκουροῦ, Στῆλ. Α. Μένιος, Π. Α. Σακελλα-
 ροπούλος, Κ. Γ. Μαρτσόπουλος, Ἀν. Γ. Λεμπῆς,
 Σπ. Α. Στραβοδρόμος.

ΣΥΡΟΥ: Ἄννα Β. Σουτῆς, Ἰωάννητα Ε. Τα-
 ραντινοῦ, Καλλιόπη Ἐμ. Κούση.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Π. Κ. Παπαδοπούλου, Ν. Βο-
 σνικώτης, Κ. Γ. Ντούρος, Ν. Κ. Κυριακούδης,
 Δ. Χριστοῦδης.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιῶ): Καθουρομάνο, Φαλη-
 ριθῆ Ἀδρε.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εἰθ. Τουρμάνης, Ἀθ. Θ. Παρδί-
 κης, Μαρία Η. Γεωργιάδου.

ΧΙΟΥ: Ἀσ. Γ. Κλαδάς, Ἀνθήκη Τσαμπα-
 λου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνοματα ἐπέδωσαν εἰς
 τὴν κληροῦδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἑξῆς ἐπύ-
 σμας ΠΑΝΑΓΙΣΤ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-
 ΔΟΣ ἐν Ἀθήναις, ἈΗΜ. Σ. ΑΡΧΟΝΤΑΣ ἐν
 Βόλῳ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΑΛΑΤΗΣ ἐν Πατρῶσι καὶ
 ΚΩΝΣΤ. Γ. ΝΤΟΥΡΟΣ ἐν Τεμπόλαι, οἱ ὅποιοι
 ἐνεργάσθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
 ὁποίων ἐληξεν ἤδη ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύ-
 σουν νὰ τὴν ἀναγεώσουν. Εἰς τοιαύτας
 περιπτώσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν
 ἐπιτρέπεται, διότι διασφαλίζεται τὸ ἔργον
 μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
 Συνδρομηταί ἐμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ
 ἀντίστοιχον μὲσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
 Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τρα-
 πέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[117 - 126]

Κωνσταντῶν Ἀδελφῶν, κρῆτον οἱ παρα-
 πάλω εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προτελευταίας
 περιόδου καὶ τῆς παραπροτελευταίας τοιαύτης
 τῆς ὑπ' ἀριθ. (117-53) ἀγγελίας μου, καὶ
 δεύτερον, οἱ παρακαλῶ θερμῶς νὰ μὴ ἐπιχέουσι
 ἀπειλάς. Ἀυτὰ εἶνε πλέον ἢ ὀρετά! Συνει-
 νοῦμεθα...

ΙΛΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[117 - 126]

Γημα, δέχομαι καὶ περιμένω.
ΤΡΕΔΔΟΡΣΑΚΕΙΑΣ

[117 - 127]

Εχαριστῶ ἅπαντας. Ἐξέλετο τὸ ὄνομα Θεῶ
 πόν.
ΤΡΕΔΔΟΡΣΑΚΕΙΑΣ

[117 - 128]

Τρελλορασκίαις! rrrrrrr!... Ἀλλ' ἴ' Ἀλλῶ!

Ἄουα!

ΙΛΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[117 - 129]

Ανελάσω Μ. Μυστ. με Ἀπαντας πλὴν τῶν
 Ἀργινιωτῶν, ἐπὶ τοῦ Ναυτοπαιδῶς.
 Ναυτοῦσαι, δέξασαι ἀπαλλαγὴν Μ. Μυ-
 στικῶν;
(Ἀργίνων) **Η ΕΡΗΜΙΤΙΣ**

[117 - 130]

Τὴν Ἰδιότροπην ἐχαριστῶ
Η ΤΡΙΣΕΥΡΕΝΗ